

Fülöp ezt kéri Mesterétől: „*Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég lesz nekünk.*”

Nemcsak az ő vágya fogalmazódik meg ebben a kérdésben, hanem sok-sok ember vágya is.

Isten egészen közel jön hozzánk Jézus személyében, azaz emberré válásával, és ő az, aki kinyilatkoztatja magát nekünk az ő Fiában, Jézusban. Láthatatlan lényé látható formában mutatkozik meg a Fiúban, aki Isten dicsőségét tükrözi vissza.

Jézus válasza nemcsak a benne hívőknek, hanem az Istent keresőknek is szól. Úgy beszélt az Atyáról, hogy vonzóvá tette őt a tanítványok számára. „Ismerjete meg engem, higgyetek nekem... Legyen bizalmatok bennem. Higgyetek bennem, hogy van hatalmam mindenre és minden fölött. S higgyétek el azt is, hogy az idő, amit velem töltötök, az egyre mélyebb megismerést szolgálja. „Aki engem látott, az Atyát látta” (Jn 14,9). Aki engem látott sírni, az Atyát látta sírni. Aki engem látott nevetni, az Atyát látta nevetni. Aki engem látott eltökéltnek, az az Atyát látta eltökéltnek.

Szeretnéd Istent látni? Akkor nézz Jézusra!

A keresztény élet nem stagnálás, hanem állandó növekedés. Vagyis az kellene, hogy legyen. Ehhez azonban elengedhetetlen a minőségi idő, a belső odaszánás, a kétirányú imaélet, a csöndes, választ megváró belső szoba és a feltétlen gyermeki hit. Ha ismerjük az Atyát, megértjük, mi a mi misszióink, küldetésünk mások felé. Hogy ez eredményes legyen, kicsivé kell lennünk mások előtt. Az emberi ember hiteles. Nem olyan, aki életszerűtlenül valamiféle szuperképességeket mutat, mintha semmi problémája sem lenne az életben. Jézus tanítását kell megérteni, tettekre váltani, akkor az ő akarata válik valósággá életünkben. Jézus erre hívta a tanítványait, s bennünket is, hogy oda lépjünk, ahova ő mutat nekünk. A cél: embertársainkon keresztül vele találkozni nagy örömmel. Isten nem a tökéleteseket hívja magához, hanem azokat, akik nyomorúságaikat, szívük mindenféle terhét nála öntik ki. Őket tudja megújítani, a kérdezőket tudja vezetni.

Add, Jézusom, hogy közösségben, valódi szeretetközösségben legyünk veled és egymással! Így válhatunk a szeretet tanúivá, a közösség szolgálóivá. A testvéri szeretet tesz bennünket valódi közösséggé, a szeretet Egyházává, amely ily módon jel lehet a világban élők felé, akik talán személyesen még nem ismerik, de szívük mélyén vágyakoznak az isteni szeretetre. Az irántad való szeretetünk adjon nekünk bátorságot és erőt, hogy a Lélek nap mint nap munkálkodjon bennünk! Ha ez a szeretet munkálkodik bennünk, akkor felismerhetővé tesszük mi is az Atyát, és ez elég lesz nekünk is és másoknak is.

Bódai Feri és Kamilla, Székesfehérvár